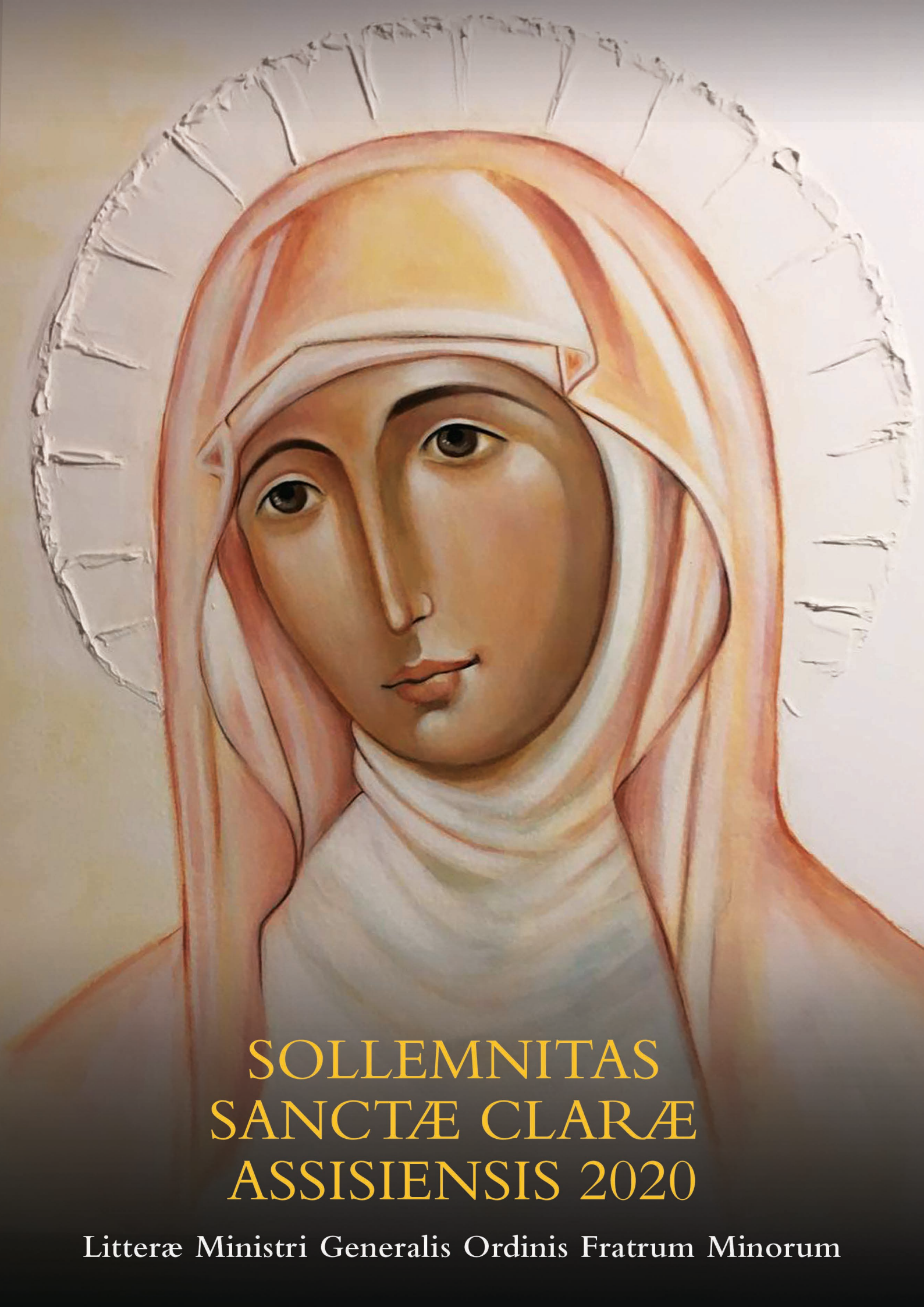

SOLLEMNITAS
SANCTÆ CLARÆ
ASSISIENSIS 2020

Litteræ Ministri Generalis Ordinis Fratrum Minorum

GOSPODIN NAS NE SPAŠAVA OD POVIJESTI VEĆ U POVIJESTI

Drage moje siromašne sestre Sv. Klare,
Gospodin vam dao mir!

„Oh Gospodine Bože, evo sam ti ovdje ostavljena sama“. Vjerojatno prepoznajete ovaj duboki vapaj ostavljenosti koji je izrekla naša majka Klara na uočnicu Božića 1251¹ kada je, zbog teške bolesti bila prikovana za krevet, i nije mogla sa sestrama slaviti Božić. Kako možemo ne vidjeti u njemu Isusov vapaj tijekom njegove agonije u Maslinskom vrtu? To je vapaj mnoge naše braće i sestara, koji zbog opasnosti od Covid-a 19, trpe za ljudsko srce tako tešku izolaciju. Te noći Klara je osjećala veliku usamljenost: Franjo, koji je uz Boga, bio njezina jedina utjeha, bio je već mrtav²; fratri su bili u sukobu; a ona je bila sama i pritisnuta težinom svoje bolesti. Tu usamljenost predaje Gospodinu i Bog joj daruje utjehu da je mogla čuti himne koji su fratri pjevali u Bazilici sv. Franje.

Zbog Covid-a 19, jedna je zajednica klarisa bila prisiljena uvesti maksimalne mjere izolacije. Svaka je sestra morala ostati u svojoj sobi, da bi se pospješio oporavak i izbjeglo zarazu, nije bilo moguće ni sastajati se u koru ili blagovaonici. Bolno i tjeskobno! Ove sestre su mi se povjerile kako je za njih bilo utješno preko malih radija slušati liturgijska slavlja koja je predvodio papa Franjo, slušati njegove homilije, koje su postale temelj života svedenog na bitne elemente. „Evo dolazi čas [...] raspršit ćete se svaki na svoju stranu i mene ostaviti sama; no ja nisam sam, jer Otac je sa mnom“³.

Da, Gospodin nas ne spašava od povijesti već iz povijesti⁴, ne spašava nas od Covid-a 19, već u Covid-u 19, ne spašava nas od samoće, već u samoći, ne spašava nas od straha, već u našim strahovima.

Zar nije samoće postala naša svakodnevna sudbina i naš svakodnevni drug na početku ove pandemije? Strah od drugoga od kojeg se moramo zaštititi, strah od vuka koji je ušao u tor, strah od zla koje djeluje u nama, strah da ne prenesemo smrt drugima, strah koji postaje panika kada virus pokaže svoje smrtno djelovanje na našim najdražim i kada naši simptomi odjednom počinju slati uznemirujuće signale. Kako drhtimo pred smrću Raspetog i Siromašnog, koji gušeći se predaje svoj duh Ocu! Ako nas Korona virus tako pogađa, to je zato što napada životni dah u nama i uništava ga ...Strah od odvojenosti i napuštenosti koji su neke od vas doživjele, kada ste trebale povjeriti neku vašu sestru bolničkom liječenju, kada ste vidjele da odlazi i niste mogle biti uz nju u trenutku velikog prelaska.

Ono što posebno upada u oči jest da smrt se Sv. Klare događa u klimi začuđujuće nebeske prisutnosti: Klara gleda kako joj ususret izlazi Kralj slave⁵, jedna sestre je vidjela mnoštvo djevica kako u procesiji prilaze svetičinoj postelji i Djevica djevicâ je materinski prislonila svoje lice na Klarino lice⁶. Govoreći svojoj duši, Klara je šapnula: „Idi u miru jer ćeš imati dobru pratnju“⁷. Kada su otvorena vrata zajedništva svetih, može li se umrijeti sami?

¹ PostKL III,30.

² OporKL 38.

³ Iv 16,32

⁴ Usp. Ivan Pavao II, homilija 8. prosinca 2004.

⁵ PostKL IV,19.

⁶ PostKL XI,4.

⁷ PostKL XI,3.

„Sestre i kćeri moje ne bojte se jer ako Bog bude s nama, neprijatelji nam neće moći nauditi. Pouzdajte se u gospodina našega Isusa Krista jer će nas on osloboditi“⁸.

Nakon nekoliko tjedana u dugom tunelu Covida, sestre su mi rekle da je Dobri Pastir održao svoje obećanje: „I nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke“⁹.

Zahvalne su za svu solidarnost koju su primile, za pažljivu medicinsku njegu, za žarku molitvu sa svih strana, mladih i starih, koja ih je uzdizala u nebo oslobođene bolesti.

Rijetko predstavlja užitek zauzeti mjesto gubavca, onoga od koga drugi bježe. Ali, kada se dopusti biti voljen u takvoj situaciji, rađa se nježnost, otvara se prostor prihvaćanja, zajedništva i ljubavi!

Jedna je zajednica velikodušno odgovorila na vapaj za pomoć na svojim vratima, iako su bile zabrinute za vlastitu financijsku situaciju, uzrokovanu izolacijom. Na njihovo čuđenje, i dobročinitelji su pokušali na vrata samostana da ponude svoju pomoć. U svome velikom i višestoljetnom iskustvu, Crkva s pravom zaziva Gospodina da oslobodi svijet „od kuge, gladi i rata“. Zna da zdravstvena kriza dovodi do ekonomske krize, koja može dovesti do socijalne krize. Mnogi od vas, zaista, dijele ovu zabrinutost za budućnost, sa svojim najdražim koji su pogođeni nezaposlenošću. Pozvani smo, više nego ikad, da se pouzdamo u providnost, jer do sada Bog nas nije ostavio, niti će nas ostaviti. Pozvani smo živjeti u jednostavnosti, izbjegavajući svako rasipanje, u solidarnosti, trudeći se činiti dobro koliko možemo.

Možda će ova događanja biti prilika za izgradnju novog svijeta, ne više baziranog na ekonomskoj i kulturnoj globalizaciji, već na povratku na lokalno, na obiteljsko i regionalno¹⁰. Možemo li priželjkivati novo viđenje posla, poduzetništva i inkluzivne ekonomije bazirane na solidarnosti, gdje su duša i ranjavnost njeni plodni temelji?

Računamo na vas i na mudrost vašeg stila života da ćete nam pomoći da se usudimo biti drugačiji nakon ove krize. Tijekom ove karantene, neočekivano smo i grubo prisiljeni, kao i vi, da živimo u suženim prostorima i da dugo tako ostanemo. To je bilo u suprotnosti s uobičajenim načinom života u našim društvima, koga karakterizira otvoreni prostor (putovanja, društvene mreže itd.) i ubrzani ritam („sve i odmah“¹¹, sve veće brzine, itd.). Neki će od ovog iskustva pamtit i samo ograničenja slobode koje je sa sobom nosilo, izazov suočavanja sa dinamikom vlastite smrtnosti, nasilnost odnosa uzrokovana nedostatkom komunikacije, nedostatak oprosta i prihvaćanja drugoga. Osjećamo bogatstvo vašega svjedočenja: klauzura je svojevršno malo ratno polje u srcu planete, gdje nas ne učite toliko *fuga mundi* koliko da bježimo od svijeta¹¹, gdje nas učite živjeti u dubinama prostora, i ulaziti u boje različitih dnevnih časova, i Božjeg *kairosa*, izmjenjujući riječi i šutnju za izgradnju odnosa zajedništva s pomoću Duha Svetoga. Dirljivo je kako su neke od vas, budući da su nažalost izgubile euharistijsko slavlje, središte dana, prihvatile ovu situaciju kao poziv da žive i osnaže „sakrament sestre“.

Sakrament sestre, ne samo da čini nazočnim našega brata Isusa, već je i nositelj spasenja i zdravlja, jer smo iskusili da brinući se za nas same, brinemo se ustvari za svoje sestre. Na isti način, naša sestra, vodeći računa o sebi, vodi računa o drugima.

Vaši samostani su utočišta mira, spokoja, nade i suosjećanja za one koji su na prvoj liniji obrane. U nemoći koju smo s vama iskusili, jer nismo mogli izlaziti da se pobrinemo za bolesne i potrebite, molili smo s vama molitvu zagovora. Moliti ne samo za sebe ili usamljene i bolesne, već i za one koji riskiraju zdravlje i život brinući se za druge.

S našom majkom Sv. Klarom, držite vaš pogled upravljen prema Raspetom i Siromašnom, slušajte kako vapije: „*Svi vi što putem prolazite pogledajte i vidite ima li boli kakva je bol moja*“, odgovorimo, veli, na njegov vapaj i jauk jednoglasno i jednodušno. Uvijek ću se sjećati i sahnut će u meni

⁸ PostKL III,18.

⁹ Iv 10,28.

¹⁰ Usp. Giuseppe Buffon, *Il futuro sotto una mattonella*- Osservatore Romano 24. travnja 2020.

¹¹ Usp. Brother David d'Hamoville, Abbot of En Calcat, *la Règle, La communauté et la règle bénédictine*, Vivre ensemble longtemps, KTO broadcast.

duša moja“¹². Neka suosjećanje, koje vi možete pokazati kao iz majčinskog srca, postane ugodan miomiris¹³ u stanju utješiti mnoge žalosne i bolesne osobe, podržati medicinsko osoblje koje je tako velikodušno i pobožno, ohrabriti obitelji i ražariti srca mladih koje Gospodin zove na nasljedovanje.

Suosjećanje, znači „osjećati s nekim“. Ovaj mali virus nas je naučio da smo svi na istoj barci, napada i bogate i siromašne bez razlike, moćne i malene, pravednike i grešnike. Pomozite nam da u solidarnosti s trpećim čovječanstvom, ustrajemo u molitvi nade protiv svake nade: „naša je pomoć u imenu Gospodnjem“¹⁴. Ova solidarnost mijenja ljudske granice i uključuje

svakog čovjeka, svako živo biće, dopuštajući nam da prihvatimo naš istinski identitet povezanih bića koja žive u zajedničkoj kući. Ova svijest nam pomaže da prihvatimo ulogu koju nam je Bog dao, kao promotori dostojanstva i čuvari ljudske zajednice i ambijenta (*Laudato si'*).

Ove godine obilježavamo svjedočanstvo prvih franjevačkih mučenika, ubijenih 1220: oni su doživjeli mučeništvo u krvi. Nije li i nama kao i Sv. Klari dato da živimo mučeništvo strpljenja¹⁵, „muka strpljenja“¹⁶? Oba su plodna: ako Tertulijan kaže da je krv mučenika sjeme novih kršćana, ne vrijedi li isto za napor strpljenja?

Drage moje Siromašne Gospođe, Sretan blagdan Sv. Klare!

Rim, 25. srpnja 2020
Blagdan Sv. Jakova

Fr. Michael Anthony Perry, ofm
Fr. Michael Anthony Perry, ofm
Generalni ministar i sluga

¹² 4PJa, 25-26.

¹³ Usp. Iv 12, 1-8.

¹⁴ Ps 124,8.

¹⁵ Usp. M.B. Umiker and F. Sedda, *Santi per attrazione*, Edizioni terra Santa, Milano 2020.

¹⁶ Usp. Maddeleine Delbrel, *La joie de croire*, Edizioni Terra Santa, Milano 2020.